

лище и се отдава на музик. исторически изследвания. 1867 бива награденъ отъ „Нидерландското дружество за насярждение на музиката“ въ Амстердамъ за неговия „Биографично-библиографичен лексиконъ на холандскитъ компонисти“. По неговъ починъ се основава въ Берлинъ „Дружеството за музикални изследвания“, органа на което „Месечни тетради за история на музиканта“ той е редактиралъ. Особно ценни сж Айтнеровитъ: „Показалецъ“ на новитъ издания на стари музикални творби — отъ най-старо време — до 1800 г., „Източници и помощни съчинения при изучаване на музикалната история“, и неговия „Quellenlexikon“ — една пространна библиография и биография на музиканти и музикални учени на християнската ера — до срѣдата на XIX в. А. е компониралъ пѣсни, клавирни откъслечи (една фантазия за пиано на 4 рѣце), една „Стабатъ матеръ“, операта „Юдитъ“ и др.

Айхборнъ, Херманъ Лудвигъ—Eichborn Hermann Ludwig, компонистъ и инструментоведецъ, род. 30 окт. 1847 въ Бреслау, умр. 15 апр. 1918 въ Гризъ; ученикъ на Емилъ Бонъ, отначало юристъ, а после се отдава всецѣло на музиката. Компонирайки и изучвайки техниката на духовитъ инструменти, самъ отлично свирещъ на тромпетъ и валдохорна — въ резултатъ на което се явяватъ нѣколко ценни труда, като: „Тромпетътъ въ старо и ново време“, „Запушването при хорната“ и „Върху принципа на октавирането при меднитъ инструменти“. А. е изобретателъ (заедно съ Хайдрихъ) на тъй наречената „октавна валдохорна“ и компонистъ на клавирни пиеси, нѣколко комически опери и зингшпили.

Академия — Akademie — accademia. Съ това име старитъ гърци сж наричали мѣстото, дето Платонъ е събиралъ своитъ ученици, и имъ четѣлъ уроци. Тѣй наричали и Платоновото училище въ Флоренция, и отъ тогава думата придобива значение за наименование на учени дружества. Тѣй, въ Италия презъ срѣдновѣковието се образуватъ цѣлъ редъ учени академии, отъ които една значителна частъ сж се занимавали съ изпълнение и на музика. Публичнитъ музикални изпълнения — концертитъ до началото на XIX

ст. сж наричали академии, а въ Италия — и до днесъ. Изпълнението на деветата Бетховенова симфония на 7 май 1824 г. е било оповестено като „Голѣма А“. Днесъ академии се наричатъ: държавнитъ или частни институти, въ които се групиратъ ученитъ и хората на изкуствата на една страна. Французитъ иматъ A. des sciences — на наукитъ, и A. des beaux Arts — на изящнитъ изкуства. Нѣмцитъ иматъ сжщо A. der Wissenschaften и A. der Künste. Къмъ последнитъ Берлински се отнасятъ и майсторскитъ академически школи на висшата музикална школа и институтъ за църковна музика въ този градъ. Академии наричатъ и висшитъ училища за разнитъ изкуства: музикална а, художествена а и пр. „Academie royale de musique et de danse“ „Царска А. за музика и танцъ“ е била наречена, поради преимущества и патента, издаденъ отъ Лудовика XIV презъ 1672 при основаването ѝ, а и до днесъ се нарича така „Голѣмата опера“ въ Парижъ.

А каденца, ит. a cadenza, означава свободно изпълнение на единъ пасажъ въ стила на каденца или ферматото.

А капела, ит. a cappella 1) религиозни многогласни композиции, безъ инструменталенъ съпроводъ. 2) За пѣвчески гласове (хоръ) безъ акомпаниментъ. 3) двойно по-бързото изпълнение на едно темпо, равнозначно съ alla breve.

А капричио, ит. a capriccio, по настрояние, волно — въ темпо и изпълнение.

Акарецеволе ит. Accarezzevole, нежно, мило — (при изпълнението).

Акаталитични се наричатъ такива редове въ музикалната метрика, които иматъ напълно принадлежащитъ къмъ силната (акцентуана) сричка една или две неакцентувани срички.

Акатисъ, гр.—хвалебни пѣсни за Св. Богородица и светитъ въ православната църква.

Аколадь, фр. Accolade — скоба, или чърта, която се поставя въ началото при ключоветъ за да обгърне или свърже нѣколко нотни системи отъ партитурата за инструменти или гласове, които трѣбва да се изпълнятъ едновременно, или иматъ нѣкаква общностъ.